

**Sygn. akt VII U 777/15**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2016 roku w Lublinie

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 16 marca 2015 roku znak:(...)

oddala odwołanie

**Sygn. akt VII U 777/15**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. C. prawa do renty socjalnej, gdyż wnioskodawczyni nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 marca 2015 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. C. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty socjalnej. Podnosiła, że jest chora od urodzenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

### **Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:**

A. C. urodzona (...) w dniu 15 stycznia 2015 roku złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej (k. 1 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 9 lutego 2015 roku została uznana za całkowicie niezdolną do pracy od dnia 31 stycznia 1995 roku do dnia 28 lutego 2018 roku (k. 7 akt ZUS). Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika przez Głównego Lekarza Orzecznika ZUS wnioskodawczyni została ponownie poddana badaniu. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11 marca 2015 roku nie uznała jej za całkowicie niezdolną do pracy (k. 9 akt ZUS). Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Wnioskodawczyni cierpi na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim i osobowość nieprawidłową. Podaje, że cierpi na upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym, zaburzenia adaptacyjne i zmiany w zachowaniu. Nie wykazuje cech wtórnych dysfunkcji poznawczych warunkowanych organicznym uszkodzeniem CUN w badaniach psychologicznych.

Brak jest objawów psychopatologicznych czy też schizofrenii. Tym samym brak jest podstaw do uznania jej za całkowicie niezdolną do pracy, zarówno obecnie jak i w przeszłości (opinie biegłych – k. 14, 40, 68).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych o specjalnościach psychiatra i psycholog. Biegli z dwóch różnych zespołów jednomyślnie uznali, że u wnioskodawczyni nie występuje upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym. Wskazuje na to przebieg jej nauki w szkole i opinie psychologiczno-pedagogiczne sporządzane dla potrzeb ustalenia kształcenia. Podnieśli, że w zaświadczeniu z PZP w L. na ul. (...) brak jest wskaźników które mogłyby spowodować tak istotny regres. Zdaniem biegłych wynik badania nie oddaje faktycznych możliwości opiniowanej, ale jest skutkiem jej niechętniej postawy. Ponadto w Szpitalu (...) w 2015 roku rozpoznano także upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Zmiany zachowania pod postacią chwiejności emocjonalnej, myśli rezygnacyjnych i samobójczych oraz objawów somatyzacyjnych nie są objawami choroby psychicznej, lecz zaburzeniami osobowości nie dającymi podstaw do uznania całkowitej niezdolności do pracy. Opinie były wyważone, szczegółowo uzasadnione i zgodne co do wniosków, należało je zatem obdarzyć wiarą w całości.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie A. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz. U. 2013.982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Odwołanie do pojęcia niezdolności do pracy, które zdefiniowane zostało w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2013.1440 j.t.), znajduje się w art. 5 ustawy o rencie socjalnej. Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że A. C. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, zatem nie spełnia przesłanek do przyznania jej prawa do renty socjalnej. Zaskarżoną decyzję należało zatem uznać za prawidłową, a odwołanie oddalić.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477<sup>14</sup> §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.